

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/1376/2015
Identifikačné číslo spisu:	1515216360
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1515216360.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti o maloleté dieťa W. B. T., narodeného X. februára XXXX, dieťa rodičov - matky S. Z., bytom V., zastúpenej JUDr. Andrejom Garom, advokátom, AK Bratislava, Štefánikova č. 14, a otca Y. B. T., bytom F., o nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 17 P 184/2015, o dovolaní matky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 4. novembra 2015 sp. zn. 11 CoP 592/2015 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V uznesením z 27. augusta 2015 č. k. 17 P 184/2015-20 zastavil konanie o návrhu matky maloletého, ktorým sa domáhala nariadenia predbežného opatrenia, ktorým žiadala o zverenie maloletého do jej osobnej starostlivosti s oprávnením ho zastupovať a spravovať jeho majetok v celom rozsahu. Rozhodol tak z dôvodu nedostatku právomoci súdu konať v predmetnej veci ako neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania z dôvodu. V čase podania návrhu na súd bola a aj v súčasnosti je miestom obvyklého pobytu maloletého je NI.. Podľa článku 8 - všeobecná právomoc Nariadenia rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje Nariadenie (ES) č. 1347/2000, súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie matky uznesením zo 4. novembra 2015 sp. zn. 11 CoP 592/2015 uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil. Poukázal na návrh matky, z ktorého matka deklarovala svoj úmysel odsťahovať sa spolu s maloletým dieťaťom do D. za jej priateľom, zabezpečením prostredia na bývanie, ako aj skutočnosť, že maloletý od septembra 2015 by mal navštevovať základnú školu v Nemecku. Pre posúdenie právomoci súdu je potrebné posudzovať obvyklý pobyt dieťaťa, preukazovanie trvalého pobytu nemá pre posúdenie právomoci súdu význam.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala matka maloletého dovolanie. Žiadala, aby Najvyšší súd

Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení dovolania uviedla, že napádané rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm.- c/ O. s. p.. Má za to, že v čase podania návrhu bol obvyklý pobyt maloletého na území Slovenskej republiky. Maloletý od narodenia býva u matky a jej rodičov, obývajú 4 - izbový byt v Bratislave, A.. Skutočnosť, že priateľ matky kúpil v Nemecku 4 - izbový byt nemá s matkou ani s maloletým nič spoločné. Kúpa tohto bytu nemôže byť dôvodom na zmenu obvyklého pobytu dieťaťa. Zapísanie maloletého v septembri 2015 do základnej školy v Nemeckej spolkovej republike súvisí výlučne len s povinnou školskou dochádzkou, ktorú musí maloletý povinne absolvovať. V súčasnosti sa matka s maloletým častejšie nachádzajú práve na území Slovenskej republiky ako v Nemeckej spolkovej republike a po skončení jej práce sa vrátia na územie Slovenskej republiky, kde bude maloletý pokračovať v školskej dochádzke. S tým že štátom obvyklého pobytu je Slovenská republika je aj fakt, že maloletý tu má svojho všeobecného lekára a taktiež iných lekárov zo špecializovaných oborov a je tu aj zdravotne poistený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243 ods. 3 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.) alebo ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudzieho rozhodnutia na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

Podľa ustanovenia § 239 ods. 3 O. s. p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkov, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Prípustnosť dovolania matky maloletého u ustanovenia § 239 O. s. p. nemožno vyvodíť.

V prejednávanej veci je dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ktoré konanie zastavil pre nedostatok právomoci súdu v predmetnej veci konať.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Procesné vady v zmysle § 237 písm. a/ až g/ však matka maloletého v dovolaní nenamietala a tieto v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Dovolanie v tejto veci preto nie je prípustné ani podľa § 237 O. s. p.

Matka maloletého v dovolaní namietala, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené, ňou uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p.. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania matky maloletého nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O. s. p. a ani z ustanovenia § 237 O. s. p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 O. s. p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie matky maloletého ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.